

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: J. P.**, bytem X, zastoupeného: Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova 16, **proti žalované: Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.12.2013 č.j. VS 11/023/005/2013-50/PRV/080

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 19.12.2013 č.j. VS 11/023/005/2013-50/PRV/080 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Zdeňka Honzíka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Věznice Plzeň ze dne 9.10.2013 č.j. VS 2/005/014/2013-11/PRV/030, kterým byl žalobce uznán vinným za a) z jednání naplňujícího skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle **§ 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích**, neboť dne 4.2.2013 v době kolem 6:00 hodin v Plzni, Klatovská třída 200, v prostoru parkoviště zaměstnanců Vězeňské služby ČR, Věznice Plzeň, v objektu ESO

přístřešku, jako řidič vozidla Opel Vectra RZ X při zaparkování vyvolal konflikt s řidičem sousedního zaparkovaného vozidla V. M., při kterém *úmyslně narušil občanské soužití hrubým jednáním vůči jeho osobě*. Pod bodem b) byl žalobce uznán vinným z porušení § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu č. 361/2000 Sb. a z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona tím, že při uvedeném zaparkování jako řidič nejednal ohleduplně a ohrozil zdraví V. M., když mu pravým zadním kolem svého vozidla najel na špičku pravé nohy, přičemž řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Pod bodem c) byl žalobce uznán vinným z porušení § 38 odst. 1 písm. e) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 83 odst. 1 písm. d) téhož zákona, tím, že jako provozovatel vozidla Opel Vectra RZ X dne 4.2.2013 provozoval na pozemních komunikacích vozidlo, které nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly, když platnost předešlého osvědčení vypršela 6.1.2013. Za tato jednání byla žalobci uložena pokuta 2.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal vady vedení spisové dokumentace, kdy absentoval spisový pořádek s číslováním a obsahem listů. Podle žalobce po vyhlášení prvostupňového rozhodnutí a po seznámení zástupce žalobce se spisovou složkou došlo k nápravě těchto vad vytýkaných v odvolání. Podle žalobce stejně tak byla dopsána data a bylo napraveno pochybení v prvostupňovém rozhodnutí, které v době nahlížení neobsahovalo datum převzetí prvostupňového rozhodnutí žalobcem. Žalobce poukázal na § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., které účastníku řízení nepovoluje pořizování kopií, nýbrž toliko pořizování výpisků, proto účastník nemohl tvrzené skutečnosti prokázat kopiemi spisu. Podle žalobce je rovněž irelevantní odkaz žalované na § 194 zákona č. 361/2003 Sb., kde se odkazuje na vedení řízení služebním funkcionářem, s tím, že toto ustanovení se týká pouze odvolání, obnoveného řízení, přezkumného řízení o námitkách proti služebnímu hodnocení, kde skutečně služební funkcionář zřizuje poradní komisi. Žalobce se však nedozvěděl, že by taková komise byla zřizována v řízení, které má znaky přestupku. Tuto problematiku řeší podle žalobce § 186 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle něhož řízení, které má znaky přestupku, vede služební funkcionář ústně, o čemž vyhotovuje písemný záznam. Nehovoří se o jiných subjektech, které by měly vést k jednání. Rovněž ve správním spise podle žalobce absentuje jakékoli zmocnění služebního funkcionáře. Podle žalobce lze souhlasit s odkazem na ust. § 2 odst. 1 a odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb., na základě něhož je rozhodnou osobou ředitel Věznice Plzeň. Podle žalobce lze souhlasit i s interním Nařízením ředitele Věznice Plzeň č. 2/2013, o poradních orgánech, ale žalovaná se podle žalobce nezmiňuje o průběžných změnách v průběhu řízení mezi prvním a druhým jednáním. V prvním případě byla komise tříčlenná, ve druhém případě se jednání účastnil služební funkcionář, jeden člen předchozí komise a třetí člen komise zcela odlišný od prvního jednání. Je tedy podle žalobce otázkou, na základě jakého pověření se jednotliví členové komise pro tuto kauzu delegovali, a co bylo důvodem, že prvního jednání je přítomna tříčlenná komise, druhého pouze dvoučlenná a služební funkcionář. Zvláště žalobce poukázal na skutečnost, že ve druhém jednání se rozhodovalo nejen o skutcích předcházejících, nýbrž bylo i zahájeno řízení nové.

Dále žalobce namítal, že řízení o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1992 Sb. se dle § 68 odst. 1 téhož zákona zahajuje pouze na návrh postižené osoby podaný do 3 měsíců od doby, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku. Dle žalobce tak služební funkcionář měl poškozeného pana M. vyzvat.

Žalobce dále namítal, že poté, co žalobce uvedl větu „ty čuráku, co mi kopeš do auta“, služební funkcionář náhle nepokračoval v řízení o fyzickém napadení a sdělil podezření nové dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, podle něhož žalobce úmyslně narušil občanské soužití hrubým jednáním vůči jiné osobě. Tím se podle žalobce změnila totožnost skutku, fakticky je v jednání žalobce shledána nová podstata přestupku, též bez jakéhokoli podnětu poškozeného, navíc po uplynutí prekluzivní lhůty 3 měsíců. O přestupku týkajícího se fyzického napadení pak nebylo vůbec rozhodnuto.

Žalobce rovněž poukazoval na to, že poškozený M. ve svém výsledku takovou skutečnost ani neuváděl, tedy takový výrok buď sám vůbec nezaznamenal, nebo ho nepovažoval za hrubé jednání či urážku, na rozdíl od služebního funkcionáře. Podle žalobce lze navíc důvodně pochybovat, že takovým výrokem byla naplněna podstata přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, a nikoli přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Žalobce rovněž namítal nekonkrétnost určení místa spáchání přestupku, když se jedná o dva samostatné pozemky p. č. 8269/42 – zastavěná plocha a nádvoří, a p. č. 8289/32 – manipulační plocha, ve vlastnictví téhož vlastníka (Věznice Plzeň), ale s rozdílnými typy využití, tudíž není konkrétně zjištěno, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. Rovněž žalobce namítal, že v zákoně č. 56/2001 Sb. je pojem pozemní komunikace přesně definován a soukromé parkoviště v uzavřeném prostoru s možností parkování vyhrazeného okruhu osob takovou pozemní komunikací nemůže být proto, že tento prostor není veden Magistrátem města Plzně v pasportu pozemních komunikací. Žalovaná odkazuje na ust. § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., podle něhož je pozemní komunikací účelová komunikace, a dále na ust. § 7 odst. 2 téhož zákona, avšak podle žalobce se pomíjí závěr zmíněného ust., podle něhož „účelovou komunikací je u pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.“ Z tohoto důvodu žalobce poukazoval na skutečnost, že ve spise není prokázáno z pasportu pozemních komunikací, že tento prostor je pozemní komunikací. Jedná se o odstavnou plochu, a ani služební funkcionář Věznice Plzeň tyto prostory za pozemní komunikaci nepovažuje, neboť v provozním řádu ze dne 12.10.2009 není toto parkoviště označeno za pozemní komunikaci, nýbrž za odstavnou plochu. Tato pak není definována v žádném ze zákonů. Žalobce nesouhlasil ani s výrokem, že musel jet po pozemní komunikaci, aby se mohl dostat do prostoru, kde se nacházel, s tím, že v tomto směru nebylo vedeno žádné dokazování.

Žalovaná ve **vyjádření k žalobě** navrhla zamítnutí žaloby s tím, že doručení rozhodnutí je mimo jakoukoli pochybnost doloženo podpisem účastníka řízení na poslední straně výtisku rozhodnutí včetně data převzetí dne 9.10.2013 a sám žalobce doručení tímto

způsobem nezpochybňoval. Dále podle žalované nebylo ve věci žádné druhé jednání přestupkové komise, tato zasedala pouze jednou 10.7.2013. Jednání dne 4.9.2013 o rozšíření obvinění a 9.10.2013 před vydáním rozhodnutí, vedl přímo služební funkcionář, ředitel věznice. K jednání si přizval právníka věznice a nadřízeného příslušníka účastníka řízení. Přestupková komise ředitele věznice pouze orgán poradní a její působnost je stanovena vnitřním předpisem, ust. § 11 **Nařízení ředitele věznice č. 2/2013**, o poradních orgánech ředitele Věznice Plzeň. V tomto ustanovení se v stanoví, že „*přestupková komise provádí nalézací řízení při prošetřování jednání příslušníka Vězeňské služby ČR, mající znaky přestupku. Provádí ústní jednání. Ze slyšení účastníků a z místního ohledání pořizuje protokolární zápis, který postoupí jako důkazní materiál řediteli věznice pro rozhodnutí o přestupku.*“ Žalobce podle žalované dále pominul důležitou podmínku pro návrhové delikty stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy, že se musí jednat o přestupek spáchaný mezi osobami blízkými, což není v dané věci splněno.

V **replíce** žalobce uváděl, že Nařízení ředitele Věznice Plzeň č. 2/2013 není předloženo jako důkaz. Pokud by se taková komise stanovovala, musí dojít zjevně k jejímu pověření služebním funkcionářem ředitelem Věznice Plzeň, což ve spisu absentuje. Nelze tedy posoudit, zda vůbec a v jakém složení služební funkcionář takovou komisi projednáváním přestupku pověřil. Dále žalobce namítal, že je otázkou, kdy došlo k seznámení s podklady pro řízení, když 4.9.2013 bylo provedeno jednání o přestupku a současně bylo žalobci předáno rozhodnutí, tedy bylo předem připraveno, a vyjádření žalobce při tomto jednání nemělo vliv na stanovení sankce. Žalobce poukázal na to, že vyjádření žalované zcela opomíjí námitku nevyřešení prvotního obvinění a absenci výroku stran tohoto jednání. Žalobce měl tedy za to, že ji žalovaná uznává.

Součástí **správního spisu** je protokol o nehodě ze dne 4.3.2013 pořízený Dopravním inspektorátem PČR v Plzni, podle něhož v tento den v 6:00 hodin jel žalobce po vozovce krytého parkoviště v areálu Věznice Bory v Plzni (odstavná plocha ESO přístřešky) s vozidlem Opel Vectra RZ X a při zajíždění do řady šikmo zaparkovaných vozidel měl přejet pravým zadním kolem vozidla pravou nohu chodci V. M., stojícího po levé straně svého zaparkovaného vozidla, které parkovalo po pravé straně vozidla žalobce. Následně mělo dojít ke slovní rozeprě a k napadení chodce žalobcem. K tomu je pořízen plán parkujících vozidel spolu s označením pravděpodobného místa střetu. Dále byla pořízena fotodokumentace obou parkujících vozidel spolu s chodcem M. a fotografie jeho bot. Dále byla předložena lékařská zpráva o zranění chodce M. ze dne 4.2.2013 a 7.2.2013.

Při podání vysvětlení dne 6.2.2013 V. M. uváděl (přičemž následně v přestupkovém řízení na tuto svou výpověď odkázal), že žalobci sdělil po zaparkování, že může kolem jeho vozidla normálně projet a zaparkovat. Při parkování žalobce chodec stál těsně u dveří svého vozidla. Žalobce projel těsně kolem něho, a když ho míjel, vjel mu pravým zadním kolem na pravou nohu. Přejel chodci špičku pravé boty, ten cítil tlak na prsty. Ke zranění nedošlo. V. M. zaťukal žalobci na okno, aby ho upozornil, že na něho vjíždí. Žalobce poté vystoupil a křičel na svědka „Ještě jednou šáhni na to auto“ a vyhrožoval, že mu něco udělá. Nohou ho kopnul do stehna levé nohy. Poté oba odešli do zaměstnání.

Žalobce při podávání vysvětlení dne 4.2. a dne 14.2.2013 napadení svědka popřel. Uvedl, že sporu byl přítomen jeho kolega J. V.

Součástí správního spisu je i Provozní řád odstavné plochy Věznice Plzeň v areálu ESO přístřešky ze dne 12.10.2009, podle něhož je odstavná plocha určena pro parkování vozidel příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby ČR. V části týkající se povinností uživatelů odstavné plochy se uvádí, že podle bodu 2 druhé věty na odstavné ploše platí pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb.

Správní orgán I. stupně zahájil řízení písemností ze dne 17.5.2013, v níž sdělil žalobci obvinění pro podezření z jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kdy měl žalobce *fyzicky napadnout* poškozeného V. M. tak, že ho jedenkrát kopnul do stehna levé nohy a způsobil mu otok. Žalobce měl kolem vozidla přejet pravou nohu chodce. Následně došlo mezi nimi k verbální rozeprě a poté i k fyzickému napadení poškozeného. Dále bylo žalobci sděleno obvinění z podezření z porušení § 4 písm. a) a § 5 odst. 11 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., a tedy ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. h) a k) téhož zákona. Při kontrole vozidla policista zjistil, že vozidlo má propadlou technickou prohlídku.

Dne 10.7.2013 se konalo jednání, jehož se zúčastnili členové přestupkové komise, a to předseda Mgr. J. C. a členové J. P. a M. Z.. Žalobce při něm uvedl, že pana M. nijak fyzicky nenapadl, vůbec se ho nedotkl a ani mu pán neřikal nic o tom, že by mu vjel na nohu. Když ho žalobce se svým vozidlem míjel, pan M. mu kopl do auta. To žalobce rozčílilo, vystoupil z vozidla a řekl panu M.: „Ty čuráku, co mi kopeš do auta, seber se a vypadni.“ Pan M. skutečně odešel. Dále žalobce odkázal na svoji výpověď před policejním orgánem.

Svědék V. M. vypověděl, že zranění nohy nevnímal, došlo pouze k poškození boty a poté ho žalobce kopl do levé nohy. Uhnout s nohou nemohl, protože stál těsně mezi auty.

Svědék J. V. uvedl, že slyšel žalobce a pana M., jak si hlasitě vyměňují názory na parkovišti a zaslechl útržky, např. ze strany žalobce slovo „vypadni“. Nezahlédl, že by mezi nimi došlo k fyzickému kontaktu.

Dále je součástí správního spisu zpráva přestupkové komise ze dne 29.8.2013 a výpis registru vozidel ohledně vozidla žalobce, z něhož vyplývá platnost předchozí technické prohlídky vozidla do 6.1.2013 a poté až od 4.2.2013.

Sdělením ze dne 4.9.2013 bylo rozšířeno obvinění o přestupek podle § 83 odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. spočívající v porušení § 38 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Současně byla stanovena žalobci tímto sdělením nová lhůta k uplatnění práv účastníka řízení podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Současně byl s tímto sdělením žalobce seznámen, což písemně potvrdil.

Součástí spisu je i záznam o ústním jednání ze dne 9.10.2013 prováděném za účasti právníka Mgr. J. C., vedoucího oddělení vězeňské stráže a ředitele Věznice Plzeň Mgr. P. F.

Ze zápisu o tomto ústním jednání vyplývá, že podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru byla žalobci dána možnost se k věci vyjádřit před rozhodnutím.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že ve věci obvinění z přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích jsou výpovědi žalobce a svědka M. diametrálně odlišné. Žalobce popírá fyzický útok na svědka, přiznává verbální atak v podobě hrubé urážky. Svědek V. zaslechl pouze útržky verbálních projevů, jako „vypadni“ ze strany žalobce vůči svědkovi M., fyzický atak nezahlédl. Svědek M. tvrdil, že byl napaden kromě verbálního útoku i fyzicky kopnutím do levé nohy. Lékařská zpráva konstatuje subjektivní sdělení pacienta o kopnutí do oblasti pravého kolene. Výpověď svědka, který uvádí útok na levou nohu, je tedy v rozporu se lékařskou zprávou, kde uváděl kopnutí do pravé nohy. Drobné ublížení na zdraví tak nebylo prokázáno. Vulgární verbální atak žalobce, který sám uvedl při jednání, lze však podle správního orgánu I. stupně kvalifikovat podle téhož ustanovení přestupkového zákona jako úmyslné narušení občanského soužití hrubým jednáním. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání tohoto úmyslného přestupku. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že pokud žalobce najel pravým zadním kolem na pravou nohu svědka M., nezpůsobil mu žádné ublížení na zdraví, maximálně poškození obuvi, tudíž nebyla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb. K porušení § 4 písm. a) téhož zákona však došlo, když žalobce jako řidič nejednal ohleduplně a ohrozil zdraví svědka. Toto jednání bylo kvalifikováno dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně převzal dle vlastnoručního podpisu žalobce dne 9.10.2013.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaná uvedla, že ve spise jsou začíslovány jednotlivé materiály, z nichž se spis skládá, a u každého je uvedeno, z kolika listů se skládá. Toto žalovaná považuje za dostačující. Žalovaná nepřisvědčila námitce, že v době nahlížení zmocněnce do spisu absentovalo datum převzetí prvostupňového rozhodnutí žalobcem s tím, že ve spise se dne 15.10.2013 nacházely výtisky č. 2 až 4 napadeného rozhodnutí a podpis žalobce je na výtisku č. 2. Řízení ve věci služebního poměru je podle žalované řízením sui generis a je upraveno v části dvanácté zákona (§ 169 - § 196 služebního zákona). Ustanovení správního řádu lze použít pouze subsidiárně. Ředitel Věznice Plzeň postupoval v řízení jako generálním ředitelem Vězeňské služby pověřený služební funkcionář dle § 2 odst. 1, 6 služebního zákona. V ust. § 194 služebního zákona se konstatuje, že o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Služební zákon zmocňuje služebního funkcionáře, aby jmenoval členy poradní komise a stanovil pravidla jejího jednání. Námitky žalobce ohledně složení komise má žalovaná za zmatečné, když žalobce komisi pojal jako přestupkovou komisi ve smyslu správního řádu a přestupkového zákona, což není pravdou. Přestupková komise ředitele věznice je orgánem pouze poradním, vytvořeným na základě zmocnění v ust. § 194 služebního zákona, jejíž působnost je stanovena vnitřním předpisem, a to Nařízením ředitele věznice č. 2/2013, o poradních orgánech ředitele Věznice Plzeň (§ 11). V důsledku této mylné aplikace práva jsou podle žalované připomínky žalobce na složení komise, její rozhodování, absenci hlasovacího protokolu irelevantní. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že mu byla dána možnost vyjádřit se k rozšíření obvinění o přestupek podle § 84 odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb.,

teprve při ústním jednání dne 9.10.2013. Podle žalované za situace, kdy žalobce nevyužil v cca měsíčním období svá práva, je logické, že si služební funkcionář připravil napadené rozhodnutí, které bylo po jednání žalobci doručeno. Poznámka o odlišném složení přestupkové komise je irelevantní, když dle záznamu ze dne 9.10.2013 se o přestupkové komisi nehovoří a k jednání si ředitel Věznice Plzeň přizval toliko právníka věznice a vedoucího příslušníka, který je příslušníkovi nadřazen. Žalovaná nesouhlasila s tím, že ve sdělení obvinění ze dne 17.5.2013 není uvedeno, že by měl žalobce V. M. urážet, a ani on sám se o verbální útoku nezmiňuje. Žalovaná poukázala na skutečnost, že v zahájení řízení se uvádí, že mezi žalobcem a V. M. došlo k verbální rozepři a poté k fyzickému napadení. Verbální konflikt, nikoli fyzické napadení, potvrzuje i svědek V. Svědek V. M. hovoří o výměně názorů a fyzickém napadení. Ke konkrétním výrokům žalobce se nevyjadřuje. Sám žalobce při jednání dne 10.7.2013 přiznal vulgární oslovení. Skutečnost, že by při konfliktu došlo k drobnému ublížení na zdraví, nebyla svědecky, ani lékařskou zprávou prokázána, proto není ani předmětem výroku napadeného rozhodnutí. Žalobce byl dle žalované shledán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tedy jeho jednání bylo kvalifikováno jako narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním, nikoli jako ublížení na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, v důsledku čehož nebylo aplikováno ust. § 189 odst. 2 služebního zákona o nutnosti předchozího smířčího řízení. Žalovaná dále citovala ust. § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, podle něhož je pozemní komunikací i účelová komunikace. Podle § 7 odst. 2 téhož zákona je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, sloužící potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu (provozní řád parkoviště). Z této skutečnosti vyplývá podle žalované, že žalobce vozidlo po účelové komunikaci provozoval. Nadto není pochyb, že s vozidlem do prostoru parkoviště přijel minimálně po místní komunikaci.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili.

Žaloba je důvodná.

Důvody, které vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, spočívají v nepřezkoumatelnosti a v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s.

Z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně postupoval nejednotně při konání ústních jednání, když první jednání proběhlo za účasti přestupkové komise, další nikoli. Není akceptovatelná argumentace žalované, že ústní jednání (označené takto dokonce v samotném zápise o jednání) dne 9.10.2013, nebylo jednáním. Žalovaná se ve vyjádření k žalobě opírá o ust. § 11 **Nariadenie ředitele věznice č. 2/2013**, o poradních orgánech ředitele Věznice Plzeň, podle kterého „*přestupková komise provádí nalézací řízení při prošetřování jednání příslušníka Vězeňské služby ČR, mající znaky přestupku. Provádí ústní jednání.*“ Toto ust. jednoznačně stanoví povinnost provádět jednání

v určených věcech vždy za přítomnosti přestupkové komise. Jelikož toto ust. nebylo dodrženo při jednání dne 9.10.2013, bylo toto jednání prováděno v rozporu s předpisy a výstup z něho je nepoužitelným pro další řízení. Nezbyvá než vadnou část řízení provést znovu.

To platí tím spíše, že správní orgán prvního stupně sdělil po prvním jednání nové podezření dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, podle něhož žalobce měl úmyslně narušit občanské soužití hrubým jednáním vůči jiné osobě. Skutková podstata tohoto protiprávního jednání měla spočívat nikoli již ve fyzickém napadení, nýbrž v užití vulgárního oslovení. Je zřejmé, že jde o zcela nové protiprávní jednání, mající znaky přestupku, které je nutno samostatně projednat.

Správní orgány se dopustily dalšího pochybení, když ohledně přestupku, popsaneho ve sdělení obvinění jako fyzické napadení p. M., nebyl žalobce uznán vinným, ani ohledně tohoto skutku nebylo řízení zastaveno. Výrok prvostupňového rozhodnutí je tedy neúplný, o části předmětu řízení nebylo vůbec rozhodnuto, což zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Nepřezkoumatelným shledal soud napadené rozhodnutí v rámci i odůvodnění právní kvalifikace jednání spočívajícího ve vulgárním oslovení p. M.. Podle **§ 49 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. přestupku se dopustí ten, kdo**

a) jinému ublíží na cti tím, že ho urazí,
c) úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

Aplikaci § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, nikoli dle § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona, žalovaná odůvodnila pouze tím, že se kvalifikací podle písm. c) vyhnula jinak povinnému smířčímu řízení. Takové zdůvodnění zjevně nemůže obstát a neodpovídá požadavku na řádné právní posouzení případu a jeho podřazení odpovídajícímu hmotněprávnímu ustanovení na podkladě logických úvah o naplnění všech znaků příslušné skutkové podstaty přestupku.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, čj. **2 As 60/2006-53** (dostupného na www.nssoud.cz) „*pojmovým znakem přestupku ublížení na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není pronesení hanlivého výroku před větším množstvím lidí, je jím však skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující; a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu, jedná o výrok hanlivý.*“

Soud neuznal pouze tvrzení žalobce o vadách spisové dokumentace, které nemohly založit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť, jak sám žalobce uvádí, k nápravě došlo již v rámci odvolacího řízení a ani přes (tvrzenou) absenci dokladu o doručení prvostupňového rozhodnutí nebylo odvolání žalobce odmítnuto pro opožděnost, nýbrž bylo posuzováno po věcné stránce.

Nedůvodnou byla shledána i námitka, podle níž nebylo prokázáno, že žalobce řídil vozidlo na pozemní komunikaci. Soud se ztotožnil se žalovaným v závěru, že žalobce se

dopustil přestupků spočívajících v řízení a provozování vozidla, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti). Žalovaná správně poukázala na skutečnost, že parkoviště v areálu Věznice Bory je nutno posuzovat jako účelovou komunikaci, což je též pozemní komunikace. Jak vyplývá i z výše cit. Provozního řádu tohoto parkoviště, platí zde pravidla silničního provozu. Nepochybně lze také akceptovat argument žalované, že do areálu žalobce přijel s vozidlem, které nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti, po veřejné pozemní komunikaci.

Jelikož však hlavní žalobní body byly shledány důvodnými, soud zrušil napadené rozhodnutí z vyložených důvodů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně soud zavázal správní orgán doplnit řízení ve výše uvedeném směru.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající ze 3 úkonů právní služby á 3.100,- Kč a 3 režijních paušálů á 300,- Kč navýšených o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu